

РЕШЕНИЕ

№ 6277

гр. София, 24.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 24.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **4631** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 АПК, във връзка с чл.124 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на Т. Д. М. срещу Заповед за налагане на дисциплинарно наказание на държавен служител в Дирекция „Български документи за самоличност“ (ДБДС) – Министерство на вътрешните работи (МВР) № 2853з-108/28.4.2022г., издадена от Директора на Дирекция „Български документи за самоличност“ (ДБДС), с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание “забележка”.

В жалбата се излагат доводи, че заповедта е незаконосъобразна поради противоречие с материалния закон и процесуалния закон при издаването ѝ и необоснованост, като нарушенията се посочват, че са следните: Заповедта не съдържа конкретно и ясно описание на нарушението, а бланкетно; при подробно представени факти и обстоятелства, липсва посочване на неизпълнение на служебните задължения, което да бъде определено като дисциплинарно нарушение, както аргументи относно факти и обстоятелства по казуса, така и правни норми и конкретни служебни задължения, които да е нарушил и които да обосноват дисциплинарната му отговорност, счита, че с обжалваната заповед се цели да бъде единствено да бъде сплашен, както и да се ползва това наказание за бъдещи негативни за него последици. Иска отмяна на заповедта. В писмени бележки и съдебно заседание допълва аргументите си, като посочва, че до процесната заповед се е стигнало след акция срещу него, изисквано е от него да предостави удостоверения за достъп до

секретна информация, които той отказал да предостави, защото би нарушил закона, както и се позовава на заповед УРИ 2853 з-190/03.08.2022г., в която било записано, че отменя за поведиците, на които е наложено наказание. Претендира раноски.

Ответникът в писмено становище, бележки и в хода на устните състезания иска съдът да отхвърли жалбата. Счита, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган при спазване на административнопроизводствените правила, материалноправните разпоредби и е съобразена с целите на закона. При извършване проверката били обсъдени всички факти и обстоятелства, обуславящи извършеното нарушение, както и смекчаващите и утежняващите обстоятелства; посочените констатации в административния акт за налагане на наказание правилни и отговарящи на фактическата действителност, като оспорва твърденията на жалбоподателя за неяснота при описание на нарушенията. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на насрещната страна с оглед липсата на правна и фактическа сложност на делото. Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят към момента на издаване на оспорената заповед 28.04.2022г. и от 01.02.2017г. е заемал длъжност при ответника по служебно правоотношение като началник сектор „Административно и логистично осигуряване“ (АЛО) към отдел „Административно-правно обслужване и мерки за административна принуда“ (АМОМАП) при ДБДС.

От 2016г. Т. М. е назначен за служител по сигурността на информацията в организационна единица ДБДС – МВР (считано от 09.09.2021г. със заповед № 2853з-107/19.08.2021г. е отменена заповедта от 2016г. за назначаването му за служител по сигурността на информацията в ДБДС. (л.232 по делото).

Според данните по административната преписка, във връзка с възникнала необходимост от осигуряване на работно място за новоназначен служител ДБДС началник на сектор „Правно обслужване и мерки за административна принуда“ (ПОМАП), със Заповед рег.№ 2853з-95/16.07.2021г. за организиране и оборудване на работни места в ДБДС (л.110) е възложено на началниците на отдел и сектори, в това число за началник сектор АЛО (жалбоподателят) да създадат организация в стая № 28, ет.5 в сградата, помещавана от ДБДС да се организират две работни места, които да се заемат от началниците на сектори ПОМАП и АЛО, а в стая № 33 на същия етаж, да се организира 1 работно място, което да се заеме от началника на отдел АПОМАП. Заповедта е връчена на М. на 19.07.2021г., както и на останалите служители, до които е адресирана и срокът за изпълнение е до 06.08.2021г.

На 04.08.2021г. Т. М. в качеството си на служител по сигурността на информацията е уведомял писмено (л.92 по делото) директора на БДС, за неправомерно издадена заповедта за организиране на работни места при очевидно за него нарушение на чл.3, ал.1 и ал.2 от ЗЗКИ и принципа „необходимо е да се знае“ и че съгласно чл.24, ал.2 от ЗДСл не е длъжен да изпълни неправомерно издадената заповед и че негово задължение като служител по сигурността на информацията негово задължение е да защитава класифицираната информация, станала му известна при изпълнение на служебни задължения. Изразява несъгласие за изпълнение на поставените задачи в заповедта.

Във връзка с посоченото в уведомлението е издадена заповед от 06.08.2021г. на директора ДБДС (л.111 по делото), с която е изменен срокът за изпълнение на

заповедта за организиране на работните места до 27.08.2021г. и контролът ѝ е възложен на заместник-директора на ДБДС.

Със Заповед от 16.08.2021г. (л.112 по делото) на директора на ДБДС е наредено на жалбоподателя като ССИ до 18.08.2021г. да предостави на директора с опис плана за охрана на организационната единица чрез физически и технически средства, списък на служителите, допуснати до работа с материали, съдържащи класифицирана информация и разрешенията им за достъп до класифицирана информация и му е възложил изпълнението.

Едновременно с това по уведомлението на жалбоподателя от 06.08.2021г. се е развила и вътрешна кореспонденция, изискани са становища на различни становища, както и на юрисконсулт за правомерност на заповедта.

На 18.08.2021г. по повод изисканата от директора информация от жалбоподателя по чл.20 от ЗЗКИ с протокол, подписан от директора на ДБДС, жалбоподателят при отказ и завеждащи регистратурата за КИ в Дирекцията е констатирано, че са налични план за охрана, разрешения за достъп до КИ на служителите, приложени и съхранявани в съответните дела, а жалбоподателят предал списък на служителите в ДБДС, допуснати до работа с материали, съдържащи КИ, регистър на издадените разрешения за достъп до КИ, като жалбоподателят отказва да предаде на ръководството на ОЕ ДБДС 39 броя разрешения за достъп до КИ на служителите в ОЕ ДБДС до ниво „Секретно“ и „Строго секретно“.

Със Заповед УРИ 2853з-107/19.08.2021г. относно организиране на дейността в дирекция „Български документи за самоличност“, директорът на ДБДС, считано от 09.09.2021г. отменя своя Заповед № 52/04.2016г. за назначаване на Т. М. като служител на сигурността на информацията (ССИ) в организационната единица дирекция „Български документи а самоличност“ (ДБДС) на МВР и му дава указания да предаде под с опис изброени в 7 точки документи, налични при него в качеството му на ССИ на организационната единица - дела, разрешения за достъп до класифицирана информация на служителите и т.н. (л.114 по делото) и считано от 09.09.2021г. е определен друг служител да изпълнява функциите на служител по сигурността на информацията. Жалбоподателят е запознат със заповедта на 03.09.2021г.

Последвала е заповед № 28533-120/10.09.2021г. относно извършване на проверка на данни за неизпълнение на горепосочените заповеди на директора на дирекция „БДС“ от служител на дирекцията относно организиране и оборудване на работни места в ДБДС, относно предоставяне на информация на основание чл.20 от ЗЗКИ, относно организиране на дейността в ДБДС и е назначена е комисия за целта. До жалбоподателя е изпратена покана да се запознае със заповедта и да предостави писмено сведение до 15.09.2021г. относно изложеното. Съгласно приложен към поканата протокол за запознаване от комисията на Т. М. с тази заповед (л.118) е описано, че служителят е отказал да му бъде връчена поканата и самата заповед.

Предвид, че на проверявания служител е заявил ползване на отпуск и му е разрешен за периода от 13.09. до 29.09.2021г., срокът на работа на комисията е удължен до 13.10.2021г., а поради представени от служителя болнични листове и заявен отпуск е удължен до 15.03.2022г.

Със заповед от 21.02.2022г. (л.140 по делото) директорът на ДБДС разпорежда на жалбоподателя да предаде всеки един създаден, съхраняван и получен документ в качеството му на служител на ССИ в ДБДС, по опис с

приемо-предавателен протокол на служителят по ССИ в ДБДС.

На 08.03.2022г. е изпратена покана до Т. М. (л.141) от председателя на комисията по проверката да се запознае с изброените заповеди за проверката и следващите и тази от 21.02.2022г. за предаване на документацията като ССИ и да предостави писмено сведение до 11.03.2022г. за изложеното в аповедта от 10.09.2022г. и извършеното от него по посочените заповеди относно организиране и оборудване на работни места в ДБДС, предоставяне на информация на основание чл.20 от ЗЗКИ и относно организиране на дейността в ДБДС, като е отбелязано, че при липсата на постъпило сведение в указания срок ще бъде прието, че отказва да даде обяснения. Връчването на поканата е протоклирано (л.152) от комисията като е отбелязано, че на 08.03.2022г., в сградата на ДБДС е пристъпила към връчване на поканата, същият казал, че се запознае, но не се подписал и желае документите да му се оставят да се запознае с тях, но в крайна сметка не пристъпил със запознаване с документите, напуснал стаята и комисията заключава, че не е подписал поканата и заповедта следва да му бъде насочена чрез системата АСИД. Последвало е удължаване на срока на образуваната проверка до 21.03.2022г., а след това и до 11.04.2022г. (л.154), а жалбоподателят е представил болничен лист до 23.03.2022г. На 28.03.2022г. е протоколирано предоставяне на копия от заповедите за удължаване срока на проверката, като е посочено, че Т. М. категорично е отказал да подпише, че е запознат със заповедите, уведомен е устно, че срокът за работа на комисията се удължава до 11.04.2022г.

На 11.04.2022г. комисията по проверката е изготвила и предоставила на директора на ДБДС докладна записка, в която е описана фактичката обстановка по случая, обсъдила е задълженията по заповедите, като е счела, че жалбоподателят М. не е изпълнил частично заповедта от 16.08.2021г., т.3, като е отказал да предаде посочените документи, както и тази от 19.08.2021г. т.2.2., т.2.4. и т.2.5. за предаване на документация, която му е изискана, като деянията са определени като неизпълнение на служебни задължения чл.89, ал.2, т.1 от ЗДСЛ вр. чл.24, ал.1 от ЗДСЛ, предложено е налагане на дисциплинарно наказание – забележка

На 18.04.2022г. е отправена покана (л.28 по делото) за запознаване с преписката, за изслушване на 21.04.2024г. от директора на ДБДС-МВР и определяне на срок за даване на обяснения по реда на чл.93, ал.1 от ЗДСл.

На 20.04.2022г. е протоколирано запознаване на Т. М. с материалите на дисциплинарната преписка (л.27), а на 21.04.2022г. е протоколирано, че е проведено изслушване на служителя от директора на ДБДС (л.26) в кабинета му, като му е даден срок до 27.04.2022г. да представят писмени обяснения.

) С писмо до директора на ДБДС от 27.04.2022г. (л.25 по делото) Т. М. уведомява, че при запознаване с преписката, не е удовлетворена молбата му да му бъде предоставено копие от материалите от проверката и докладната записка, а в деловодната система липсвал сканирания екземпляр и изразява становище, че срещу има репресия и и се укриват подробности и обстоятелства, по които да се защити и обоснове, с цел постигане на планиран резултат наказание. Посочва, и че относно неизпълнение на конкретна заповед, регистрирана в деловодната система на 21.09.2021г. е отсъствал в дългосрочен болничен отпуск. Позовава се на изготвените от него възражения по заповедите, з за неизпълнение, на които му се търси отговорност. Определя всички действия насочени срещу него за административен произвол и демонстрация на власт. На становището е поставена резолюция от

директора „Запозната“ и определяне на дисциплинарно наказание „Забележка“.

На 28.04.2022г. Директорът на Дирекция „БДС“ е издал обжалваната заповед. В нея е приел, че при изпълнение на служебните си задължения, Т. Д. М.: 1.В периода от 17.08.2021г. до 18.08.2021г., , чрез своя отказ, фактически не е изпълнил т.3 от Заповед № 2853з-105/16.08.2021г. на директора на ДБДС, 2. В периода от 03.09.2021г. до 09.09.2021г., чрез своя писмен отказ във възражение от 07.09.2021г. фактически не е изпълнил т.2.2., 2.4 и 2.5. от Заповед № 2853з-107/19.08.2021г. АО е приел, че тези отделни деяния са дисциплинарни нарушения по чл.89, ал.2, т.1 от ЗДСЛ „неизпълнение на служебни задължения“ във връзка с чл.24, ал.1 от ЗДСЛ и съответно във връзка с т.5.14 и т.5.17. от длъжностната характеристика, която му е връчена и определянето му за ССИ. АО е приел, че деянието е виновно, при форма на вината „умисъл“, като смекчаващи фактори са взети предвид липсата на настъпили имуществени и неимуществени вреди за държавната служба и гражданите и цялостното му поведение, липсата на наказания, дългогодишен, награждаван служител, и на основание чл.90, ал.1, т.1 от ЗДСл вр. чл.89, ал.2, т.1 от ЗДСл е наложил на М. дисциплинарно наказание „забележка“.

Заповедта е връчена на жалбоподателя срещу подпис на 03.05.2022г.

Жалбата срещу заповедта е подадена на 16.05.2019г.

По делото са събрани писмени доказателства с административната преписка и допълнително изискани, описани по горе.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в 14-дневния преклузивен срок по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна – дисциплинарното наказаното лице, имащо право и интерес от оспорването ѝ.

Разгледана по същество жалбата е основателна, но по съображения различни от изложените в нея.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед, на основанията посочени в чл.146 от АПК, съдът намира, че същата е издадена от компетентен орган–директора на ДБДС, орган по назначаването, като дисциплинарно наказващ орган. Съгласно чл.92, ал.1 от ЗДСл тази разпоредба дисциплинарните наказания се налагат от органа по назначаването, с изключение на случаите по чл.б, ал. 2 и 3, каквото изключение в случая не е налице.

Спазено е изискването на чл.97, ал.1 от ЗДСл, като заповедта е издадена в писмена форма и съдържа изискуемите от същата разпоредба реквизити.

Спазен е и двумесечният преклузивен срок по чл.94, ал.1 от ЗДСл за налагане на дисциплинарно наказание, предвид и разпоредбата на чл.94, ал.3 от закона и законоустановения отпуск при проверката, както и едногодишният срок от датата на извършване на нарушенията.

При издаването на оспорената заповед е изпълнено изискването на чл.93, ал.1 от ЗДСл за изслушване на държавния служител от дисциплинарно наказващия орган, обективизирано в протокол от 21.04.2022г., както и за представяне на писмени обяснения.

От формална страна в съдържанието на заповедта не е налице твърдяна от жалбоподателя липса на ясно и конкретно визиране на твърдяното нарушение и цитираните от органа правни основания, тъй като е посочено неизпълнението на конкретни точки от двете заповеди и какво нарушение осъществяват, поради което е

ясно, че дисциплинарното обвинение е за отказ да се изпълнят именно тези разпореждания до служителя, свързани с предаване на документация и функциите му на ССИ.

Съдът намира, че основният спорен въпрос по делото е дали поведението на жалбоподателя по повод връчените му заповеди на посочените дати представлява дисциплинарни нарушения, които обосновават налагането на процесното дисциплинарно наказание, при обстоятелствата, описани в заповедта.

Разпоредбата на чл. 89, ал. 1 ЗДСл постановява, че държавният служител, който е нарушил виновно своите служебни задължения, се наказва с предвидените в този закон наказания. Съгласно ал.2 дисциплинарни нарушения са: неизпълнение на служебните задължения; забава изпълнението на служебните задължения; неспазване кръга на служебните правомощия; нарушение на задълженията спрямо гражданите по чл. 20; неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация.

В оспорената заповед е прието, че в случая, дисциплинарното нарушение е определено, че е такова по чл.89, ал.2, т.1 от ЗДСл – неизпълнение на служебни задължения във връзка с чл.24, ал.1 от ЗДСл (държавният служител е длъжен да изпълнява законосъобразните актове и заповеди на по-горестоящите органи и държавни служители), в случая конкретните заповеди и съответните точки от тях. От своя страна служителят е възразил във връзка с посочените заповеди, позовал се е на чл.24, ал.2 от ЗДСЛ като счита, че тези заповеди са неправомерни и му налагат да наруши ЗЗКИ. Съгласно разпоредбата на чл.24, ал.2 от ЗДСл държавният служител не е длъжен да изпълни неправомерна заповед, издадена по установения ред, когато тя съдържа очевидно за него правонарушение.

В случая според посоченото в обжалваната заповед жалбоподателят е отказал да изпълни следното: По Заповед № 2853з-105/16.08.2021г., т.3 да предостави разрешенията за достъп до класифицирана информация на 39 служители в ОЕ ДБДС до ниво „Секретно“ и „Строго секретно“; По Заповед № 2853з-107/19.08.2021г., в срок до 09 септември, по т.2.2 да предаде разрешенията за достъп до класифицирана информация на служителите на ДБДС, допуснати до работа с материали, съдържащи класифицирана информация; по т.2.4. да предаде документацията, свързана с извършените периодични проверки на отчетността и движението на материалите и документите и по .2.5. да предаде документите за заведено обучение на служителите в организационната единица в областта на защитата на класифицираната информация, представляваща държавна тайна.

По отношение на въпроса дали заповедите в неизпълнените точки са неправомерни, които да съдържат очевидно за адресата правонарушение: Както посочва ответника, доколкото разрешенията за достъп до класифицирана информация съгласно чл.54, ал.2 от ЗЗКИ е писмен документ, който се издава в три екземпляра по образец, утвърден от ДКСИ, съхраняван в ДКСИ, в службата, която го е издала и в организационната единица, разрешението само за себе си не е класифицирана информация, а служи а проследяване сроковете на изтичането му. Информацията от проверките също не би следвало да представлява такава. Същевременно жалбоподателят е застъпил изрично становище, че му се налага

правонарушение на ЗЗКИ, като не е получил отговор на това си възражение в първоначално дадения му срок за изпълнение.

Извън въпросът за правомерността на заповедта и приложението на чл.24, ал.2 от ЗДСл стои въпросът дали самото неизпълнение е съставомерно като нарушение на задължението за йерархична подчиненост по чл.24, ал.1 от ЗДСл при описаната хронология на събитията:

На първо място съдът счита, че не е налице дисциплинарното нарушение на т.3 от Заповед № 2853з-105/16.08.2021г. доколкото със Заповед № 2853з-107/19.08.2021г., т.2.2, е даден нов срок за изпълнение на задължението за предаване и на разрешенията за достъп до класифицирана информация на всички служители на ДБДС, допуснати до работа с материали, съдържащи класифицирана информация; освен това указанията по тази заповед са дадени във връзка с предишната Заповед № 2853з-95/16.07.2021г. за организиране и оборудване на работни места в ДБДС, чийто срок е удължен до 27.08.2021г. и по повод която, жалбоподателят е подал уведомление, че счита, че се нарушават разпоредби на ЗЗКИ. Предвид това съдът счита, че жалбоподателят не е бил в пълна яснота до 18.08.2021г., че ръководителят отхвърля неговото възражение срещу разпореденото преместване и го разпорежда, така както е указано и в първоначалния срок. А след това са и указанията за нов срок за предаването на посочените документи, което според съда означава подновяване на задължението, като не е дадена обратна връзка на служителя до 18.08.2021г. по неговото възражение. В този смисъл не може да се приеме, че за жалбоподателя е налице виновно неизпълнение на посоченото задължение при тези обстоятелства.

На второ място, жалбоподателят не е в дисциплинарно нарушение на функциите си на ССИ на 09 септември, когато е последният ден на срока за изпълнение на Заповед № 2853з-107/19.08.2021г., т.2.2, т.2.4 и т.2.5, тъй като считано от този ден, съгласно самата заповед, т.1, той вече не е ССИ и не би могъл да изпълни задължения във връзка с документи, съхранявани в звеното, за което той отговаря, вече не отговаря за сигурността на информацията по силата на самата тази заповед. След като М. вече не е служител по сигурността на информацията, той вече няма задължения по т.5.14 от длъжностната характеристика и не разполага с правомощия и достъп с документите, касаещи класифицираната информация, в невъзможност е да изпълни указанията в последния ден на срока. В т.3 от заповедта от 09 септември директорът на ДБДС се е определил като изпълняващ функциите на служител по сигурността на информацията. Освен това в заповедта се сочи, че фактическото неизпълнение е чрез писмен отказ във възражение от 07.09.2021г., а пък се сочи период до 09 септември, дотогава е и срокът на задължението. Така дефинирано задължение не дава и яснота при анализ на неизпълнението му, съответно извод за нарушение.

Поради горното съдът намира, че по делото не се установи жалбоподателят да е осъществил дисциплинарните нарушения, които му се вменяват, по начина, по който са описани в заповедта. Дисциплинарното обвинение не е доказано по несъмнен начин от страна на ответника, поради което оспорената Заповед, с която на жалбоподателя на основание чл.90, ал.1, т.1 от ЗДСл вр.

чл.89, ал.2, т.1 от ЗДСл е наложено дисциплинарно наказание „забележка“ следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

Предвид изхода на спора, претендираните разноси за процесуално представителство и обстоятелството, че жалбоподателят е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв. и 10 лв. държавна такса (л.198 и л.190 поделото), следва да се присъди общо в претендирания в списъка размер от 510 лв., като съдът не намери размерът на адвокатското възнаграждение за прекомерен.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № 2853з-108/28.04.2022г., издадена от Директора на Дирекция „Български документи за самоличност“ (ДБДС), с която на Т. Д. М. е наложено дисциплинарно наказание „забележка“.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на Т. Д. М. с ЕГН [ЕГН] разноси по делото в размер на 510 лв. (петстотин и десет лева).

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл. 124, ал.1, изр.2 от ЗДСл.

СЪДИЯ: